

4.

REMÉNYSÉG AZ ÓSZÖVETSÉGBEN

Október 15., szombat délután

A menny kapui fokozatosan tárulnak ki Isten gyermekeinek befogadására. A dicsőség Királyának ajkáról pedig csodálatos zeneként csendül fel az áldás: „Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készítettett a világ megalapítása óta.” (Mt 25:34)

Ezek után üdvözlik a megváltottakat az Úr Jézus által számukra készített otthonokban. Ott többé nem kell együtt élniük a föld gonosz, hazug, bálványimádó hitetlenjeivel és tisztátalanjaival, hanem azokkal fognak együtt lakozni, akik Isten kegyelme által legyőzték Sátánt, és tökéletes jellemre tettek szert. Minden bűnre való hajlam és minden hiányosság, ami itt a földön nehézséget okozott, el lesz távolítva Krisztus vére árán, és a megváltottak együtt osztoznak ama dicső ragyogásban, amely messze meghaladja a Nap ragyogását. – *Lift Him Up*, 54. o.

Ábrahám hitte, hogy Izsák a megígért fiú. És hitte, hogy Isten határozott utasítását hallotta, amikor azt mondta neki, hogy fel kell áldoznia Izsákot. Nem kételkedett Isten ígéletében, mert meg volt győződve, hogy a gondviselő Isten, aki fiút adott az idős Sárának, és aki most azt kéri, hogy vegye el a fiú életét, újra életet adhat fiának, és Izsákot visszahozhatja a holtak közül. [...]

Amikor Ábrahám felemelte a kezét, hogy megölje a fiút, Isten angyala – aki tanúja volt Ábrahám hitének a Mórija felé vezető úton – a mennyből szólt a pátriárkához: „Ábrahám! Ábrahám! ... Ne nyújtsd ki a te kezedet a gyermekre, és ne bántsd őt: mert most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem kedvezél a te fiadnak, a te egyetlenegyednek én érettem.” (1Móz 22:11–12) – *Spiritual Gifts*, 3. köt., 106–107. o.

Ó, milyen drága az Isten ígéreteibe vetett hit és reménység azok számára, akik ezen a földön elveszítették a szeretteiket, de most az örök élet lehetősége nyílik meg számukra. Reménységünkkel szorosan kapasz-

kodhatnak az eljövendő, láthatatlan valóságokba. Krisztus első zsengeként támadt fel a halál árnyékán, és bízson abban, hogy a feltámadás reggelén örök életre fog feltámadni. Ő, Isten mennyországáa, a boldogok és áldottak otthona! Ott minden megváltott arcáról le lesznek törölve a könnyek. Amikor Krisztus visszajön, „hogy megdicsőíttessék az ő szenteiben” (2Thessz 1:10), győzelmet arat a halál fölött, és többé nem lesz betegség, fájdalom és halál! [...]

Az Életadó az első feltámadásban hívja elő a megváltottakat, majd egy magasztos pillanatban megszólal a trombita, és hatalmas ember-tömeg jön elő sírjából az örök győzelemre. Minden alvó szent, aki megismerte Isten nevét, drágakincsként lesz megőrizve. – *That I May Know Him*, 362. o.

Október 16., vasárnap

A második adventről szóló üzenet a Szentírás alapvető tanítása. Attól a naptól kezdve, hogy az első emberpár fájó szívvel elhagyta az Édent, a hit gyermekei arra várnak, hogy a Megígért eljőjön, megtörje a pusztító hatalmát, és visszavigye őket az elveszett Paradicsomba. Az ősidők szent emberei sóvárogva várták, hogy a Messiás dicsőségben megjelenjen, és reménységüket valóra váltsa. Éden lakóinak hetedik leszármazottja, Énok, aki három évszázadon át Istennel járt a földön, megláthatta távolból a Szabadító jövetelét. „Ímé – mondta –, eljött az Úr az Ő sok ezer szentjével, hogy ítéletet tartson mindenek felett.” (Júd 14–15) Jób pátriárka rendületlen bizalommal kiáltotta megpróbáltatásának éjszakáján: „Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára megáll a por fölött, s ha ez a bőröm lefoszlik is, testemben látom meg az Istent. Saját magam látom meg őt, tulajdon szemeim látják meg, nem más.” (Jób 19:25–27) – *A nagy küzdelem*, 299. o.

Jézus hív, hogy lépünk Ővele együtt az alázatos engedelmesség és teljes bizalom útjára... Ha szeretnénk végtelen korszakokon át Krisztussal együtt élni, miért ne választanánk Őt még ma, hogy legyen a legszeretettebb, legbizalmasabb barátunk, a legjobb és legbölcsebb tanácsadónk!

Nagy előjogunk a naponkénti csendes, közeli és boldog együtt járás Jézussal. Nem kell megrettennünk, ha az utunk nézeteltéréseken és szenvedéseken vezet át. Olyan békességet szerezhetünk, amely felülmúl min-

den ismeretet, ennek azonban ára van – meg kell küzdenünk a sötétség hatalmaival, és komolyan kell vennünk az önzéssel és a bennünk gyökerező bűnnel megvívandó harcot. A kitartó és fáradhatatlan jóra törekvés által kivívott győzelmek nagyon értékesek lesznek Krisztus által, aki szeretett bennünket, és önmagát adta, hogy megszabaduljunk minden bűntől, és megtisztuljunk Őelőtte, mint „kiváltképpen való nép, jó cselekedetekre igyekező”. – *Lift Him Up*, 98. o.

Az egész mennyet mélységesen foglalkoztatja a mi jólétünk, és az, hogy Sátán ne tudja átvenni felettünk az uralmat, és a jellemünket se rongos meg a sajátjához hasonlóan. „Mert ímé, eljön a nap, lángoló, mint a sütőkemence, és olyanná lesz minden kevély és minden gonosztevő, mint a pozdorja, és megégeti őket az eljövendő nap, azt mondja a Seregeknek Ura, amely nem hagy rajtok gyökeret, sem ágat. És feltámad néktek, akik félitek az én nevemet, az igazságnak napja, és gyógyulás lesz az ő szárnyai alatt, és kimentek és ugrándoztok, mint a hizlalt tulkok.” (Mal 4:1–2) – *This Day With God*, 123. o.

Október 17., hétfő

Krisztus magáénak vall mindenkit, aki hitt az Ő nevében. A halandó testben lakozó Lélek éltető ereje minden hívő lelket egybeköt Jézus Krisztussal. A Jézusban hívő szentek kedvesek az Ő szívének, mert életük el van rejtve Krisztussal az Istenben. Az Életadó parancsa így szól majd: „Serkenjete föl és énekeljete, akik a porban lakoztok, mert harmatod az élet harmata, és visszaadja a föld az árnyakat!” (Ésa 26:19) [...]

A Megváltó bennük lakozó hatalma által, és mert az isteni természet részeseivé lettek, Isten előhívja őket a halottak közül. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 271. o.

Az Istennel szoros kapcsolatban állók talán nem virágzók a földi élet dolgaiban; gyakran súlyos próba éri, szenvedés, szerencsétlenség, nyomorúság sújthatja őket. Józsefet megrágalmazták, üldözték, mert megőrizte erényét és becsületességét. Dávidot, Isten választott hírnökét ragadozó vadként üldözték gonosz ellenségei. Dánielt az oroszlánok vermébe lökték, mert igaz és tántoríthatatlan volt Isten iránti hűségében. Jóbot megfosztotta világi javaitól, s úgy sújtotta le testében, hogy

rokonai és barátai irtóztak tőle. Mégis megtartotta feddhetetlenségét és Isten iránti hűségét. [...]

Az isteni hatalom ereje általi emberi állhatatosság példái tanúságok a világnak Isten ígéretei hűségéről – az Úr maradandó jelenlétéről és fenntartó kegyelméről. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 4. köt., 525. o.

Pedig oly kimondhatatlan volt az emberért hozott áldozat, hogy a legélesebb eszű ember sem tudja felfogni. Mégis azok, akik állítják, hogy részesülnek e mennyei áldásokban, melyeket ilyen kifejezhetetlen áron szereztek meg nekik, túl önzők, hogy tényleges áldozatot hozzanak Istenért. Gondolatuk csak a világ, a világ, meg a világ. A 49. zsoltárban olvasuk, hogy „gazdagságukban bíznak, és nagy vagyonukkal dicsekszenek. Senki sem válthatja meg atyafiát, nem adhat érte váltságdíjat Istennek.” Ha mindenki eszében tartaná, és valamennyire értékelni tudná Krisztus kimondhatatlan áldozatát, akkor bűnösnek tartanák magukat aggodalmaskodásuk és végtelen önzésük miatt. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 2. köt., 197. o.

Október 18., kedd

Dávid kérte az Urat, ne hagyja el idős korában. Mi oka lehetett ezért könyörögni? A legtöbb idős ember boldogtalan volt, mivel jellemük rosszabb vonásai együtt növekedtek idős korukkal. Ha természetüktől fogva zsugorik és más tulajdonát kívánók voltak, még inkább ilyenek váltak, mikor megöregedtek. [...]

Előretekintve öreg korára, attól tartott, hogy Isten elhagyja, s ő is olyan boldogtalan lesz, mint más idős emberek, akiknek viselkedésére felfigyelt; s ki lesz téve az Úr ellenségei gyalázatának. Ezzel a teherrel lelkén esedezik buzgón (Zsolt 71:9, 17, 19). [...]

Ha az ilyenek az Isten által nekik szánt helyet foglalnék el, az utolsó napjaik a legboldogabbak lehetnének... Az időseknek félre kellene tenniük az aggodalmakat és terheket, s a lehető legboldogabban tölteni idejüket a mennyre való érlelődéssel. – *A Te Igéd igazság*, 3. köt., 1148. o.

Dávid kora óta egy király sem tett olyan sokat Isten országának építéséért a hitehagyás és a csüggesztő körülmények idején, mint Ezékiás. A haldokló király hűségesen szolgálta életében Istenét, és erősítette a

nép bizalmát Jahvéban, mint legfőbb Urukban. Most úgy könyörgött, mint Dávid: [...]

„Mert te vagy Uram, reménységem, te vagy, Uram, bizodalمام ifjúkorom óta.” „Ha elfogy az erőm, ne hagyj el!” „Ó Isten, ne légy távol tőlem, Istenem, siess segítségemre!” „Istenem, ne hagyj el késő vénségemben sem, míg csak hirdethetem hatalmadat, nagy tetteidet a jövő nemzedéknek.” (Zsolt 71:5, 9, 12, 18)

Akinek „...nem fogyott el irgalma” (Sir 3:22), meghallgatta szolgája imáját. [...]

Júda királya, visszakapva erejét, énekszóval dicsőítette Jahvét jótéményeiért. Megfogadta, hogy hátralevő napjait a királyok Királyának készséges szolgálatában tölti. Az a hálás elismerés, amellyel megvallotta, hogy Isten könyörülettel bánt vele, követendő példa mindenki számára, aki éveit Alkotója dicsőségére akarja szentelni. – *Próféták és királyok*, 340–342. o.

Amikor levertség telepszik a lélekre, ez még nem bizonyítja, hogy Isten megváltozott. Ő tegnap és ma és örökre ugyanaz. Akkor vagy bizonyos Isten kedvezésében, mikor érzed az igazságosság Napjának sugárait. De mikor felhők suhannak leled fölél, akkor sem szabad elhanyagoltnak érezned magad. Hited hatoljon át a homályon. Szemed legyen nyílt, akkor egész tested tele lesz fénnel. Tartsd magad előtt Krisztus kegyelmének gazdagságát. Gyűjtsd kincsként a szeretete által nyújtott leckéket. Legyen a hited, mint Jóbé, aki kijelentette: Ha megöl is bízom benne. Ragadd meg mennyei Atyád ígéreteit, s emlékezz előző bánásmódjára irántad és szolgálai iránt; mert az Istent szeretőknak minden javára válik. – *Értelem, jellem, egyéniség*, 2. köt., 496. o.

Október 19., szerda

Ádám bűne miatt a halál az egész emberiséget sújtja. Mindenkinek meg kell halnia. „Lesz feltámadásuk a halottaknak, mind igazaknak, mind hamisaknak”; „mert amiképpen Ádámban mindnyájan meghalnak, azonképpen Krisztusban is mindnyájan megelevenítettnek.” (Csel 24:15; 1Kor 15:22) A Biblia azonban különbséget tesz a feltámadottak két csoportja között. „Mindazok, akik a koporsókban vannak, meghallják az Ő szavát, és kijőnek; akik a jót cselekedték, az élet feltámadására; akik pedig a gonoszt művelték, a kárhozat feltámadására.” (Jn 5:28–29) Akit

Isten „méltóvá” tesz az élet feltámadására, az „boldog és szent”. „Ezeket nincs hatalma a második halálnak.” (Jel 20:6) De azoknak, akik bűnbánat és hit nélkül könyörögtek bocsánatért, viselniük kell törvényszegésük büntetését – „a bűn zsoldját”. – *A nagy küzdelem*, 544. o.

Jézus szeret téged, és arra vár, hogy szeresd te is Őt. Óhaja, hogy ne feledd el: drága életét adta azért, hogy el ne vessed, és ne feledd, hogy mindig melletted lesz, hogy segítséget nyújtson a nehéz pillanatokban. Tekints Jézusra, mondd el neki minden nehézségedet és próbádat... Kérd a segítséget és az áldását, és hidd, hogy meghallgatja imáidat.

Az egész menny érdeklődéssel tekint rád. Egyetlen lélek, akiért Krisztus meghalt, értékesebb az egész világnál. Bárcsak minden fiatal fiú és fiatal lány becsülné a lélek igazi értékét! Ha szeretnék átadni magukat Jézusnak úgy, ahogy vannak, bűnösen és szennyesen, akkor Ő abban a pillanatban elfogadja őket. Amint odaszánják magukat neki, a Szentlélekét helyezi alázasan kutató szívükbe. Senkit sem vet meg, aki hozzá jön. Szeretheted Jézust teljes szívedből, mert Ő nem fog visszaélni a szeretetteddel és a bizalmaddal. – *Our High Calling*, 98. o.

A nagyhatalmú hadvezér nemzeteket hódít meg, és megingatta a fél világ hadseregeit, mégis csalódottan és száműzetésben hal meg. A bölcselő, aki felkutatja a mindenséget, aki mindenüvé követi Isten hatalmának megnyilvánulásait, és csodálja bennük az összhangot, gyakran elmulasztja a lélegzetelállító csodadolgokban felismerni a kezet, mely mindezt alkotta. „Az ember, ha nincs benne belátás, akármilyen gazdag, olyan, mint az állat, amelyre pusztulás vár.” Isten ellenségeinek jövőjét nem ragyogja be a dicső halhatatlanság reménye. De a hit e hősei oly örökség ígéretével bírtak, mely értékesebb, mint bármi földi gazdagság – olyan örökséggel, amely ki fogja elégíteni a szív vágyakozásait. Lehet, hogy senki sem tud róluk, s a világ sem ismeri el őket, a menny könyveiben mégis honpolgárnak jegyezték be őket. – *Bizonyásgtétélek a gyülekezeteknek*, 4. köt., 526. o.

Október 20., csütörtök

A nemzetek emelkedéséből és bukásából – ahogy azt Dániel és Jelenések könyve megvilágítja – meg kell tanulnunk, hogy milyen értéktelen a pusztán külső és földi dicsőség. Nyomtalanul elmúlt Babilon minden

hatalmával és ragyogásával... Elenyészett, „mint a mező virága!” (Jak 1:10) Csak az maradhat meg, ami beleilleszkedik Isten tervébe, és az Ő jellemét tükrözi. Egyedül Isten elvei állandóak és maradandóak mindabból, amit világunk ismer.

Ha figyelmesen tanulmányozzuk, hogy Isten miként viszi véghez szándékát a nemzetek történelmében, és hogyan váltja valóra az eljövendő dolgokról szóló kinyilatkoztatásait, jobban megértjük a látható és láthatatlan dolgok igazi értékét és az élet igazi célját. Ha az időt az örökévalóság fényében szemléljük, Dánielhez és társaihoz hasonlóan azért fogunk élni, ami igaz, nemes és maradandó. Ha ebben az életben megtanuljuk Urunk és Megváltónk országának alapelveit, annak az áldott országnak az elveit, amely örökkön örökké megmarad, akkor Krisztus eljövetelkor beléphetünk vele oda, hogy polgárai legyünk. – *Próféták és királyok*, 548. o.

Padlásszobákból és viskókból, börtönökből és vesztőhelyekről, hegyekről és pusztaságokból, barlangokból és tengerparti üregekből fogja Krisztus magához gyűjteni gyermekeit. A földön szűkölködtek, bántódtak, gyötrődtek. Milliók tértek megbélyegezve a sírba, mert nem engedtek Sátán csalásainak. Földi törvényszékek Isten gyermekeire a leggonoszabb bűnözőknek kijáró büntetést szabták. De közel van már az a nap, amikor Isten lesz a „bíró” (Zsolt 50:6), és a földi ítéleteket visszajükra fordítja. „Népe gyalázatát eltávolítja.” Fehér ruhát kapnak, és „hívják őket szent népnek, az Úr megváltottainak” (Ésa 25:8; Jel 6:11; Ésa 62:12). – *Krisztus példázatai*, 179. o.

Krisztus szeretné, hogy mindenki gazdagon részesüljön a mennyei kegyelemből. Azt akarja, hogy az Ő öröme lakozzon benned... Isten irgalmas keze nyugszik azok fölött, akik Őt keresik, de hatalma és haragja kiterjed azokra, akik elhagyják Őt, és a világ barátságában bíznak. [...]

Isten gyermeke tudni fogja, hogy ki a segítsége. Tudni fogja, hogy kiben bízhat teljes mértékben, és ha Krisztus segítségével elhagyja bűnét, akkor szent bizodalma lehet. Igen, szolgája csak Őbenne bízhat teljes bizonyossággal, félelem nélkül, Jézust szemlélve, elvárásainak engedelmeskedve, és félretéve mindent, ami a világhoz kötheti őt még akkor is, ha a világ előnyökkel kecsegtet vagy ellenáll. Sikere Istentől jön, és nem fogja elhagyni Őt, mivel nem befolyásolják sem a javak, sem a gonosz. – *This Day With God*, 354. o.